

DECLARACIÓ DE DESCONNEXIÓ.

La primera sessió del Parlament es va dedicar a la declaració presentada per Junts pel Sí i la CUP.

Exactament un any després del procés participatiu per copsar l'opinió dels catalans sobre la independència, el 9 de novembre proppassat el Parlament de Catalunya va aprovar la declaració de desconnexió o de ruptura amb l'Estat espanyol, una resolució que anuncia-va "solemnement l'inici del procés de creació de l'Estat català independent en forma de república".

La resposta de l'Estat espanyol va ser immediata i contundent: dimarts, Consell d'Estat; dimecres, consell de ministres, per demanar la suspensió cautelar de la resolució al Tribunal Constitucional que, el mateix dia, admet a tràmit el recurs i dicta una providència

que exigeix la suspensió cautelar automàticament –és literalment automàtica perquè el TC està obligat per llei a demanar la suspensió cautelar si és el Govern espanyol qui li ho exigeix.

La providència del TC acorda que "s'ha de notificar personalment la present resolució a la presidenta del Parlament de Catalunya, a la resta de membres de la Mesa del Parlament de Catalunya, al secretari general del Parlament de Catalunya i al president i la resta de membres del Consell de Govern en funcions de la Generalitat de Catalunya". A més a més, la providència els "adverteix, igualment, del seu deure d'impedir o paraitzar qualsevol iniciativa que suposi ignorar o eludir la suspensió

acordada, percebent-los de les eventuais responsabilitats, inclosa la penal, en les que poguessin incórrer".

Aquest "deure" del Parlament i del Govern català d'impedir o aturar "qualsevol iniciativa" relacionada amb la declaració de desconnexió pot paraitzar el legislatiu. El Parlament de Catalunya evita pronunciar-se sobre aquesta resolució mentre no se'ls comuniqui directament des del Tribunal Constitucional. La presidència del Parlament i els serveis jurídics de la cambra volen estudiar la resolució del TC. El dubte és si l'amenaça penal afecta la més mínima admissió a tràmit d'una derivada de la declaració, com ara qualsevol mesura legislativa per impulsar les lleis de →

Anna Gabriel, a l'esquerra, i Marta Rovira

UN FIL INVISIBLE ENTRE ANNA GABRIEL I MARTA ROVIRA

Les més joves treballadores de la indústria tèxtil catalana van ser esmentades dues vegades a les sessions plenàries que han donat el tret de sortida al nou Parlament de Catalunya. Primer va ser l'Anna Gabriel, portaveu de la CUP, qui va invocar la memòria de l'Elionor, la noieta de 14 anys, treballadora del tèxtil, que va immortalitzar Miquel Martí i Pol en un poema. Tres dies després, en la segona sessió d'investidura, va ser la portaveu del grup de Junts pel Sí, Marta Rovira, qui va recordar les joves de la seva família que van treballar, des dels catorze anys, a la indústria tèxtil.

En el ple que posava a votació la resolució de desconnexió, Anna Gabriel va fer referència a "totes les que ens han precedit en la lluita, perquè ha estat un camí de resistència, desobediència i mobilització, i en aquest camí el paper de les persones anònimes ha estat imprescindible, anònimes, senzilles, invisibles". Per a Gabriel, "totes i cadascuna de les lletres d'aquesta declaració són un reconeixement a elles, són un tribut a tanta perseverança, a tanta dignitat i a tanta herència rebudes: a les nenes que anaven a treballar a la fàbrica, com l'Elionor, enfilades en una caixa de fusta per poder arribar al teler; aquelles mateixes nenes que a l'escola els deien que la seva era una llengua que no mereixia parlar-se ni pensar en ella, i aquestes nenes no entenien per què la llengua amb què les estimava la seva mare, tan cansada

de tant treballar, podia ser tan trepitjada".

L'Elionor és la protagonista d'un poema del mateix títol de Miquel Martí i Pol –que també entrà a treballar al tèxtil als 14:

*L'Elionor tenia
catorze anys i tres hores
quan va posar-se a treballar.
Aquestes coses queden
enregistrades a la sang per sempre.
Duia trens encara
i deia: "sí, senyor" i "bones tardes".
La gent se l'estimava,
l'Elionor, tan tendra,
i ella cantava mentre
feia córrer l'escombria.
Els anys, però, a dins la fàbrica
es dilueixen en l'opaca
grisor de les finestres,
i al cap de poc l'Elionor no hauria
pas sabut dir d'on li venien
les ganes de plorar
ni aquella irreprimible
sensació de solitud.
Les dones deien que el que li passava
era que es feia gran i aquells mals
es curaven casant-se i tenint criatures.
L'Elionor, d'acord amb la molt sàvia
predicció de les dones,
va créixer, es va casar i va tenir fills.
El gran, que era una noia,
feia tot just tres hores
que havia complert els catorze anys
quan va posar-se a treballar.
Encara duia trens
i deia: "sí, senyor" i "bones tardes".*

Dos dies després, la Marta Rovira, com a portaveu de Junts pel Sí, deixava caure una petita història

familiar que l'acostava, més enllà dels desacords dels seus grups per la investidura del president Mas, a l'Anna Gabriel de la CUP: "Vinc d'una família que ha posat els seus fills a treballar, a catorze anys, setze i divuit hores, fins que la borraré dels telers els feia escopir sang. Vinc d'una família que ha posat les seves filles a estudiar comerç, perquè era allò el que el règim deia a les noies que havien d'estudiar. Vinc d'una família que, aquests fills i filles, un cop han crescut, ha procurat que els seus fills, amb catorze anys, mai s'haguessin de posar a treballar, sinó que poguessin estudiar. Vinc d'una família que les seves filles no haguessin de fer allò que tocava, sinó que, com a dones, poguessin treballar, desenvolupar-se i escollir el seu futur. I aquests fills dels fills dels fills, que ara som nosaltres, avui aquí, tenim a les nostres mans l'oportunitat de les oportunitats, que és procurar que els nostres fills, que ja amb catorze anys estan més o menys formats i tenen la sort de formar-se com a mínim fins als divuit, als divuit no hagin de marxar. I els que som avui i tenim aquesta oportunitat a les nostres mans, també podem fer que les nostres filles, que viuen en aquest segle, en plena crisi, puguin triar què volen fer, i no només assumir el paper que els reserva una crisi econòmica i social asfixiant. Aquesta oportunitat, que és l'oportunitat de les oportunitats, nosaltres la tenim a les nostres mans, setanta-dos diputats i diputades, i l'hem de fer possible".

→ seguretat social, d'hisenda catalana o de procés constituent.

Igualment, l'executiu català, ara en funcions, necessita el reforç de la investidura per considerar-se fort per tirar endavant la resolució aprovada pel Parlament, segons Neus Munté (vegeu entrevista a la pàgina 21). Ja ho havia alertat el mateix Artur Mas en la primera de les dues sessions d'investidura fracassades fins ara: "Resulta evident, i fins i tot elemental, que per donar consistència a tot el procés polític que tenim el mandat de desenvolupar

par ens cal no un Govern en funcions, sinó un Govern definitivament constituït". I hi insistia: "El proper Govern haurà d'iniciar i, així mateix, promoure l'agenda de negociació amb l'Estat espanyol, així com l'agenda europea i internacional per al reconeixement del mandat a favor de la constitució del nou Estat, que neixi de la futura constitució catalana referendada per la ciutadania. I això és evident que no es pot fer amb un Govern en funcions, s'ha de fer amb un Govern definitivament constituït".

Oriol Amorós, també de Junts pel Sí, pensa, un xic diferent: "Evidentment la resolució està pensada per a un Govern amb força i no un Govern en funcions però el Govern en funcions haurà de fer alguns actes de sobirania. Tots els termes de la declaració han de ser desenvolupats pel Govern en la mesura que l'afectin".

Les funcions del Govern en funcions

El to de la declaració –més contundent que no la suggerida pel Consell Assessor

El banc de la CUP. Darrere d'Anna Gabriel, en Benet Salellas.

Vostè ha dit que el Govern tirarà endavant la resolució del Parlament suspesa pel Tribunal Constitucional. Vol dir que treballarà en les lleis de seguretat social, hisenda i procés constituent?

—La resolució ubica aquestes lleis —que són molt necessàries— en l'àmbit estricte del Parlament de Catalunya; no diu que siguin unes iniciatives del Govern, sinó del mateix Parlament que, òbviament, és sobirà per tirar endavant iniciatives legislatives. Jo em referia, de manera genèrica, al fet que el Govern està compromès amb els mandats del Parlament de Catalunya —com no pot ser d'altra manera— encara més si aquests mandats provenen de la ciutadania que s'ha expressat en les eleccions del 27S. Pel que fa, concretament, a la resolució d'inici de procés cal recordar que, quan aquesta ha estat debatuda —vol dir que tot els grups han dit la seva i després s'ha votat—, s'ha aprovat per una majoria absoluta de diputats. És una resolució de caràcter polític i el Govern, evidentment, està compromès a respectar aquest debat parlamentari. Això és el que deia en termes genèrics. Si analitzem la resolució fil per randa podríem veure com hi ha apartats o paràgrafs que interpel·len el Parlament i d'altres que interpel·len la Generalitat.

—La providència del TC ha advertit el Govern de la Generalitat “del seu deure d'impedir o paraitzar qualsevol iniciativa que suposi ignorar o eludir la suspensió acordada”. Si s'ha de respectar la resolució de seguida, s'ignora o eludeix la suspensió...

—És una desproporció absoluta. Per això ens sorprèn que el president Rajoy parlés de proporcionalitat de la resposta del Govern espanyol. Desproporcionalitat ja és, per descomptat, posar un recurs davant del →

→ il·legitimitat d'aquest Tribunal Constitucional”.

Forcadell, al punt de mira

Les parts més visibles de la declaració, advertia Salellas, són les que ha de desenvolupar el legislatiu, sobretot les tres lleis esmentades de seguretat social, Agència Tributària Catalana i procés constituent. Com és el Parlament qui les ha d'impulsar, pot ser la seva presidenta, Carme Forcadell, en el punt de mira del TC?

Oriol Amorós pensa que no: “Crec que no hi ha base per inhabilitar la presidenta perquè la seva funció és ordenar els debats. I el debat ha estat ordenat exquisidament. Sembla que tenen un problema amb el contingut del debat. Però el contingut, en democràcia, no hauria de ser delictiu i, per tant, no hi hauria d'haver cap risc perquè ningú sigui inhabilitat per defensar al Parla-

ment el programa polític amb el qual es va presentar”.

Lluís Llach, ara també diputat de Junts pel Sí, pensa diferent: “Esperar que no ataquin la presidenta del Parlament és esperar impossibles. Però hauran de tenir un capteniment que els obligarà a comportar-se de certa manera, no només de cara a les seves conviccions, que són dubtoses, sinó de cara a l'observació internacional a la qual estem sotmesos. Per tant, segur que volen anar contra Carme Forcadell, perquè és l'única representant de la nostra sobirania. Però la Carme Forcadell, els diputats i nosaltres estem disposats a assumir la nostra responsabilitat. Que facin”, sentència Llach.

El músic pensa que fer un pas més seria contraproductiu per al mateix Estat: “Inhabilitar un Parlament recent escollit per votació popular, amb uns números molt contundents, i la seva presidenta per fer cas als seus. Què ha de fer la presidenta del Parlament? No obeir els seus diputats quan li demanen de fer una declaració? És absurd. Nosaltres assumirem la nostra responsabilitat. L'Estat haurà d'assumir la seva davant dels seus ciutadans —que també hauríem de ser nosaltres— i davant la història, que també els jutjarà. Calma, serenitat i a esperar”.

No hi ha pressa? “Jo, precisament per tot això —diu Llach—, tinc pressa per tenir president. Em sembla absurd que no puguem tenir ja una presidenta investit”.

**LLUÍS LLACH:
“ESPERAR QUE
NO ATAQUIN LA
PRESIDENTA
DEL PARLAMENT
ÉS ESPERAR
IMPOSSIBLES”**